

Liāna Pumpure

Liāna Pumpure — par dzīvi un darbu

Liāna Pumpure nešaubīgi pieskaitāma sabiedriski aktīvajai Ādažu pagasta iedzīvotāju daļai. Viņas aktivitātes nebeidzas darbavietas reglamentētajās darba stundās, kurās mēs viņu pazīstam kā Ādažu pagasta vidusskolas direktora vietnieci mācību darbā, skolotāju. Ādažnieku teātra izrādēs Liāna Pumpure ir savējā. Tāda viņa kopā ar Pēteri Balzānu bija, arī vadot pensionāru olimpiskās spēles. Pilda Ādažu pagasta padomes deputātes pienākumus. Izpildīga un prasīga pret citiem un sevi. Studē Liepājas Pedagoģiskās augstskolas pēdējā kursā par angļu valodas skolotāju pamatskolām.

Sākotnēji biju domājusi vairāk runāt par darbu, bet darbs un dzīve jau ir nedalāmi jēdzieni.

Astrīda Spilva,
redaktore

Vai ar gadiem ir mainījušies tavi uzskati par dzīvi, cilvēkiem tev līdzās un pašai par sevi?

Noteiktū. Nevaru lielities, ka protu cilvēkus novērtēt no pirmā acu skata un pirmās tikšanās. Cilvēks var man patikt vai nepatikt, bet ar laiku, iepazīstot viņu tuvāk, manas domas var pilnīgi atšķirties. Diemžēl ir gadījies cilvēkos vilties. Pati esmu kļuvusi citāda, un droši vien tāpēc arī uzskati par dzīvi un apkārtni ir mainījušies.

Jaunībā biju klusa. Kādu laiku man bija tumšā josla — gāju citu pavadā, darīju to, ko lika. Raksturā ļoti izmainījies pēc studijām Liepājā, kur aizbraucu mācīties, pateicoties savai mammai, kas mani atbalstīja. Tas, ko es domāju divdesmit gados, protams, atšķiras no šodienas skatījuma, ko lielā mērā ir veidojuši arī man apkārt esošie cilvēki. Manus uzskatus par dzīvi ir ietekmējusi arī ceļošana, ar kuru "saslimu" Sarmītes dēļ, viņa 80. gadu vidū mani uzaicināja doties ceļojumā uz Karpatiem.

Ja esam sākušas runāt par ceļošanu, vai arī tagad tas ir tavs vaļasprieks?

Liāna Pumpure ar saviem audzēkņiem ekskursijā

Kādu laiku ar ceļošanu nenodarbojos, bet, pateicoties Mārai Balodei un Ritai Ulpei, kuras mani uzaicināja braukt līdzī ceļojumos pa Eiropu, tagad jau braucam septīto vasaru. Pagājušajā vasarā kopā ar draudzeni Baibu bijām Norvēģijā. Man nepietiek ar līdzenumu, vajag kāpt kalnos, un to saistu ar dziesmu, kas man vienmēr ir patikusī.

Tā iznācis, ka manu draugu loks paplašinājies ar manu bijušo klašu bērnu vecākiem, jo ir izdevies rast kontaktu vecāku sapulcēs un izveidot labas attiecības arī ārpus skolas dzīves.

Vai esi prasīga pret saviem skolniekiem, kolēģiem?

Laikam jau ne. Es viņus pieņemu tāds, kādi viņi ir. Man liekas, ka daudzko var izdarīt ar labu, bet dažreiz ir jāpasaka striktāk, taču es to nemāku, un tas man ļoti traucē — gan kā mācību pārzinei, gan pašai. Tad es dažreiz, aizejot mājās, domāju — Liāna, lai citi tevi cienītu, tev pašai sevi jāsāk cienīt. Ir jāmācās būt prasīgākai pret citiem.

Vai tu vienmēr saki cilvēkiem to, ko domā?

Pēdējā laikā — jā. Saņemos un pasaku (protams, ne visu un ne visiem). Bet līdz šim man tas bija ļoti grūti — nostāties un strikti pateikt nē. Es biežāk

piekritu, nevis atklāju savas domas. Nezinu, kas mani ir mainījis, esmu iemācījies un pateikt nē. Nē — es to nedarīšu (jo man ir pietiekami daudz citu darbu). Esmu sākusi sevi mīlēt un pasargāt.

Kāpēc izvēlējies kļūt par skolotāju, vai tev bija arī kāds cits sapnis? Zinot savu mīlestību pret teātri, varbūt gribēji kļūt par aktrisi?

Par aktrisi kļūt nekad nedomāju, bet šajā jomā pirmā mani pamanīja mana skolotāja Inčukalnā, iedalot man jaungada uzvedumā Sniegbaltītes lomu. Māmiņa atceras, ka esmu gribējusi kļūt par ārsti. Vēl viens no bērnības citātiem par maniem nākotnes plāniem bija: "Es būšu skolas direktore tāpat kā mana krustmāte!"

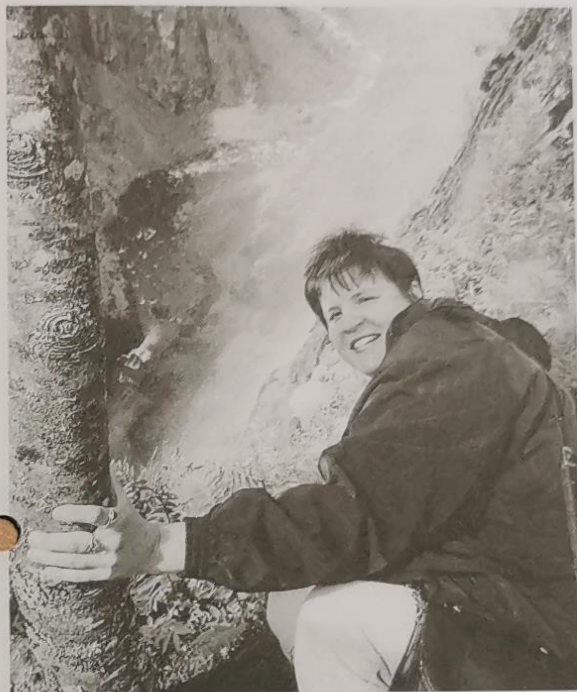
Iespējams, kļuva par skolotāju tāpēc, ka man neizveidojās labs kontakts ar klases audzinātāju un likās: es būšu labāka skolotāja. Mana draudzene, piemēram, izmācījās par zobārsti, jo viņai bērnībā bija slikti zobi.

Man ir pārliecība, ka māku strādāt ar bērniem, bet ir iespējams, ka es daru kaut ko arī nepareizi, tad, lūdzu, pasakiet, ko vajadzētu labot.

Vēl man ļoti patīk mehānika, es varētu būt arī mehāniķe — tīri tāda fiziska darbošanās ar rasējumiem un shēmām man ļoti patīk. Ja man sadzīvē jāizvēlas — ravēt dārzu vai darboties ar tehniku, es noteiktī izvēlēšos pēdējo. Tā kā mūsu ģimene ir vairākas reizes mainījusi dzīvesvietu, mēbeļu izjaukšana un salikšana ir bijusi man patīkama nodarbošanās. Tādā reizē es nolikšu visus pārējos darbus pie maļas un skrūvēšu mēbeles. Ja nopērkam jaunu sadzīves tehniku, vienmēr ar to tieku galā.

Tā kā tagad man ir pašai sava mašīna, tad vajadzības gadījumā protu arī nomainīt riepas. Esmu pateicīga savam tēvam, ka viņš to man ir iemācījis. Es domāju, ka daudzas sievietes to varētu izdarīt un viņas tādēļ nelielās, bet man to patīk darīt.

Vai savai mašīnai esi mēģinājusi kaut ko remontēt?

Ceļojuma laikā pa Norvēģiju

Nē, savai ne, bet tēta mašīnai gan, jo tur ir drošāk, viņš salabos, ja kaut kas nebūs kārtībā.

Vai profesijas izvēli noteica arī tavas mammas profesija?

Droši vien. Ja ģimenē ir skolotājs, tad visa ģimenes dzīve tiek pakārtota šai profesijai. Skolotāja darbs man ļoti patīk, es nevaru iedomāties, ka varētu darīt kaut ko citu.

Kāpēc tu strādā tieši ar mazajiem bērniem?

Tāpēc, ka viņi ir daudz atvērtāki, ar viņiem ir daudz interesantāk. Tagad gan viņus ir arvien grūtāk pārliecināt, jo katrs nāk ar savu viedokli. Senāk bija tā, ja skolotāja ko pateica, tā bija svēta lieta. Tagad viņi ir spējīgi diskutēt, iebilst, viņi ir interesanti. Grūtāk ar mazajiem ir sākumā, kad viss ir jāiemāca — sēdēt, rakstīt, atšķirt, strādāt ar enciklopēdiju, veidot projektus.

Vai mazie skolēni nav lieli palaidņi, kā tiec ar viņiem galā? Vai vari atbildēt uz visiem viņu jautājumiem?

Es cenšos panākt, lai klasē visi saprastu, ko es no viņiem gribu. Ir bijuši gadījumi, kad matemātikas stundā, risinot teksta uzdevumus, jāsāk runāt par pavisam citām tēmām — par kultivēšanu, sēšanu. Vienmēr cenšos atbildēt uz visiem viņu jautājumiem. Audzināšanas stundās gan nekad neko nevar paredzēt. Runājot par higiēnu vai slimībām, saru-

nas tiek novirzītas uz seksuāliem jautājumiem. Mēs sākam tādas diskusijas, ka es stāvu, sarkstu, mute man ir sausa, bet nav citu variantu. Man ir nācies atbildēt uz jautājumu — kā uzvilkt prezervatīvu. Un tā ir ceturta klase!

Pastāsti par savu deputātes darbu!

Pirmo reizi par deputāti biju Ādažu ciema padomes laikā. Toreiz mēs bijām liels skaits deputātu, bet neatceiros, ka būtu sēdējuši tik daudzās sanāsmēs un sēdēs, kā tas ir tagad.

Deputātes darbā bieži ir jāuzklausā cilvēki. Līdz šim vairāk nācies saskarties ar negatīvo. Kāpēc nav izdarīts? Ko jūs tur vispār darāt? Bet ir arī jaukas lietas. Šo četru gadu laikā ir mainījusies situācija valstī un līdz ar to arī pagastā. Daudzus jautājumus atrisina finanses, un finansiālais stāvoklis ir uzlabojies. To, ko vēlētajū apvienība "Sadarbība" savā programmā bija apņēmusies izdarīt, to esam maksimāli centušies paveikt. Lai arī šo deputātu sasaukumu veido triju sarakstu deputāti, visiem jau bija viena doma — uzlabot dzīvi Ādažos. Varbūt vairāk jādomā par apkārtējās vides sakopšanu, bet tas jau atkarīgs no mums visiem.

Vai tu vienmēr aizstāvi savu viedokli?

Padomes sēdes ir viena no tām vietām, kur vienmēr droši un brīvi esmu izteikusi savas domas. Tā kā šajā sasaukumā esam dažādi cilvēki, vieni ir aktīvāki, otri ne, es uzreiz neiespraucos, zinot, ka jānoklausās citi. Tāpēc ir bijis tā, ka neesmu paudusi savu viedokli, jo kāds jau to ir izteicis un es varu tam pievienoties.

Kā tu domā, vai dzīve tevi ir lutinājusi?

Jā! Un kāpēc? Tāpēc, ka es uzskatu: man ir brīnišķīgi vecāki, brīnišķīgs radu un draugu loks. Ir savas drūmās dienas, bet, ja to nebūtu, es nespētu novērtēt to, kas man vispār dots.

Simtgadnieka godā — Baltezersa sūkņu stacija

Astrida Spilva,
redaktore

„Ikdienišķo parasti neievēro. Tas vienmēr līdzās — tik parasts un saprotams. Kā svaigs gaiss. Kā gaisma visapkārt. Kā ūdens. Tīrs, dzidrs ūdens — dzīvības, veselības, sakoptības un dzīves kvalitātes ķīla. Par ikdienišķo parasti nedomā. Līdz brīdim, kad pēkšņi jāatskārst, cik nepieciešams tas ir.” Tā lasāms jaunizdotās grāmatas atvērumā par Rīgas ūdensapgādes un sūkņu stacijas Baltezers vēsturi, un grāmatas prezentācija notika vienlaicīgi ar Baltezersa sūkņu stacijas simtgadei veltīto pasākumu kopu 2004.gada 8.novembrī.

Godātā jubilāra saimniecībā vecais ar mūsdienīgo sadzīvo savstarpēja harmonijā. Saules zaķišus mezdamas, staro arhitekta M.Ģelza projektētās jaunās ēkas korpusa sienas. Tepat blakus, muzeja telpās, savu laiku godam kalpojušās iekārtas savā metāliskā spīduma vareņībā un sakoptībā atgādina paveikto uzdevumu nozīmību. Vairāk nekā pirms simts gadiem sūkņu stacijas būvē ieguldītie 3 miljoni zelta rubļu sevi atpelnījuši godam, un, kā savā uzrunā atzīmēja SIA „Rīgas ūdens” ģenerāldirektors Uldis Bambi, sūkņu stacija savas darbības simts gados ne reizi nav pārtraukusi Rīgas ūdensapgādi. Savukārt Rīgas Tehniskās universitātes zinātniskie prāti uzsvēra muzeja kā industriālā mantojuma nozīmi, neaizmirstot palepoties ar faktu, ka pirmie stacijas sūkņi ražoti Rīgā, Felzera rūpnīcā, un tie godam nokalpoja gandrīz 50 gadus.

Tomēr izrādās, ka arī sūkņu stacijas muzejam, kurš jau šobrīd izskatās kā paties mākslas darbs, iespējamas jaunas izaugsmes iespējas. Klātesošos ar tām iepazīstināja Latvijas Mākslas akadēmijas absolventes. S.Dzērves un R.Cirules diplomdarbs, kas saņēmis visaugstāko novērtējumu un veltīts Baltezersa sūkņu stacijas muzeja attīstībai, visiem tika piedāvāts nākotnes vīziju attēlos un videoversijā.

Pateicoties Eiropas Savienības finansējumam, darbi pie sūkņu stacijas uzlabošanas un pilnveidošanas turpinās. Rīga nav un nekad nebūs gatava, tāpat var teikt arī par simtgadnieci — Baltezersa sūkņu staciju, tā augs un mainīsies līdzī laikam.

Ādažu

Vēstis